

Børne Blad

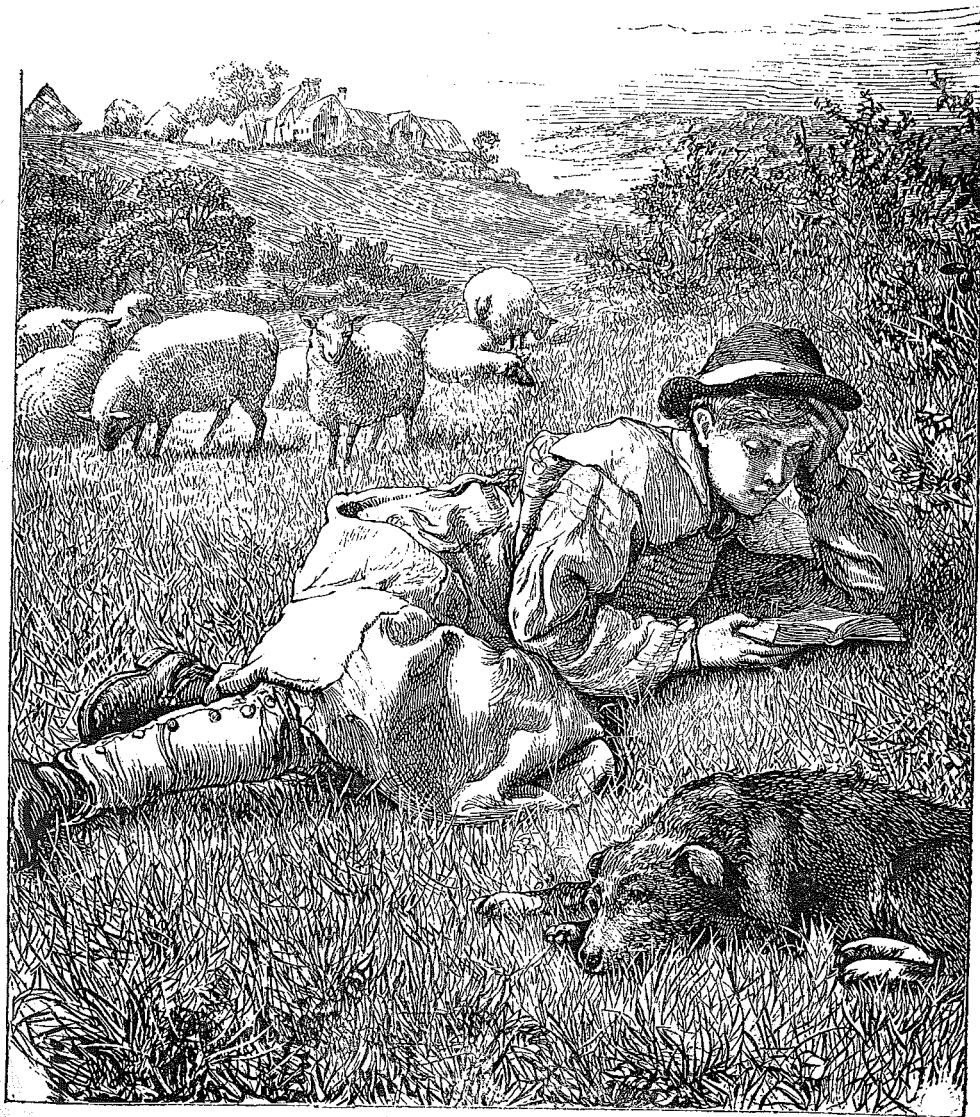

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 35.

1ste september 1895.

21de aarg.

En faarehyrde.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forud. 3 paffer til en adresse paa over 5 eksptr. leieres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Benge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar expeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Anden aargang.

Strogtredivde lekke.

Den første artikel.

IV. Opholdelsen.

ABC-klassen: 1 Pet. 5, 7: „Kaster al eders sorg paa ham; thi han har omhu for eder!“

Katekismus-klassen: Samme som ovenfor og Matt. 6, 31. 32. „Derfor skal I ikke bekymre eder og sige: Hvad skal vi æde? eller: Hvad skal vi drikke? eller: Hvormed skal vi klæde os? Thi efter alt saadant søger hedningerne. Thi eders himmelske fader ved, at I har alle disse ting behov.“

Forklarings-klassen: Samme som ovenfor, Hebr. 1, 3 (Sp. 242) og Matt. 5, 45 (Sp. 244).

Wink.

„Jeg tror ogsaa, at han opholder alle ting“ o. s. v.

(Israels barn, Bbh. 27; Elias, Bbh. 41; Jesus bespiser de 5000, Bbh. 79).

En gammel, blind mand maatte søge sit brød for godts folks børe; men han var afholdt af alle paa grund af sit fromme, kristelige sind. Naar man spurgte ham, hvorledes det stod til, svarte han bestandig: „Det staar godt til; thi jeg har livet og fuldt op af det, jeg traenger til.“

— En rig greve, der havde tjent sin keiser i feltet, blev taget tilfange af fienden, berøvet sine klæder og en tid lang slæbt gennem landet. Endelig blev han befriet og bragt til keiserens telt. Denne modtog ham med stor glæde. „Hvad vil du, at jeg skal give dig, min søn?“ sagde keiseren; „sig det kun ligefrem!“ „For det første“, sagde greven, „et stykke brød, for det andet et par sko og dernæst en varm frakke. Har jeg disse tre ting, saa skal jeg befinde mig mere vel, end jeg nogensinde har gjort i min rigdom og overflod.“

— Johan Brenz var en af de virksomste evangelists prædikanter i Tyskland ud mod midten af det 16de aarhundrede. Han forkyndte det gode

gamle eangeliem, som Luther havde braget frem fra forglemmelsen; derfor rasede ogsaa Karl den femte mod ham og lod sine soldater forfølge ham fra sted til sted. Efterat han længe havde vandet om som en landflygtig og søgt skul snart her, snart der, opholdt han sig en tid hemmeligt i Stuttgart. Dette fik keiseren vide, og han sendte en stare ryttere til byen med det hverv at bemægtige sig Brenz død eller levende. Gjennem sin ven, hertug Ulrik af Württemberg blev Brenz underrettet om den overhængende fare. Da tog han et brød, forlod sin bolig uden at sige noget om, hvor han gik hen, og begav sig til en udkant af byen. Det første hus, han her fandt aabent, gik han ind i, kom ubemærket op ad trapperne, krøb op paa en vedstabel oppe paa et loft og gjorde sig et leie der tæt opunder taget. Da gen efter kom keiserens officer med sine ryttere, satte vagt ved stadsporten og begyndte at søge efter Brenz. Alle byens huse blev gennemløst, alle senge, vedtabler, hø og halmlæder gennemrodede af soldaternes sabler og spyd. Endelig kom turen ogsaa til det hus, hvor Brenz holdt sig skjult. Mens han laa paa sine knæ i inderlig bøn til Gud, hørte han, hvorledes soldaterne med støi og larm gennemløst det hele hus, fra det ene værelse til det andet; tilskidst kom de ogsaa did, hvor han havde sit skjulested. Han hørte vedstabelen blive gennemstøvet af spyd, og det var som paa et hængende haar, at han kunde være bleven opdaget. Men endelig hørte han til sin store glæde disse ord: „Nei, han er heller ikke her.“ De keiserlige ryttere drog bort i den visse tro, at Brenz ikke var i Stuttgart. — I fjorten dage havde undersøgelsen varet; i fjorten dage havde Brenz fristet livet paa vedstabelen uden andet forraad end det ene brød, og ingen af hans venner havde kunnet bringe ham noget; thi ingen vidste, hvor han var. Men hvorledes kunde han da leve i fjorten dage af et brød? Jo, den gamle Gud levede endnu. Ligesom ravnene fordem var et redskab i Guds haand til at holde profeten Elias ilbe, saaledes havde Herren nu givet en hønede det hverv at forføre sin tjener Johan Brenz. Allerede den første dag kom den, listede sig stille hen i nærheden af ham, lagde et eg og gik imod hønenses fodbane — ligesaa stille bort igjen. Brenz tog egget som en gave, sendt af Gud, skar sig et stykke brød dertil og takkede af hjertet Herren for dette tarvelige maaltid. Den følgende dag kom høneden igjen, og saaledes hver dag, saalænge undersøgelsen i byen varede, bestandig paa samme tid, isaet Brenz paa den maade daglig fik sit livsophold. Men paa den femtende dag kom høneden ikke mere igjen; det var den dag, keiserens ryttere forlod staden, og Brenz hørte folk paa gaden sige til hverandre: „Nu er de borte.“ For sikkerheds skyld forblev han dog rolig til henimod aften, idet han tilbragte dagen med lov og tak til Gud for den vidunderlige redning.

Lessons for the Sunday School.

SECOND YEAR.

Thirty-fourth Lesson.

THE FIRST ARTICLE.

IV. God's preservation of his creatures.

ABC Class: 1 Pet. 5. 7: "Cast all your care upon him; for he careth for you."

Catechism Class: Same as above and Matt. 6. 31, 32: "Take no thought, saying, What shall we eat? or, What shall we drink? or, Wherewithal shall we be clothed? For after all these things do the Gentiles seek; for your heavenly Father knoweth that ye have need of all these things."

Explanation Class: Same as above, Hebr. 1. 13.—Qu. 142, and Matt. 5. 45.—Qu. 244.

SUGGESTIONS.

"That he still preserves," etc.

(Israel, B. H. 37; Elijah, B. H. 41; Jesus feeds the 5,000, B. H. 75.)

There is an Eye that never sleeps
Beneath the wing of night;
There is an Ear that never shuts,
When sink the beams of light.

There is an Arm that never tires
When human strength gives way.
There is a Love that never fails
Where earthly loves decay.

— An Arab who on his journey through the desert was brought to death's door by hunger and thirst, came to a well, at which he could slake his thirst. As he was about to continue his journey, he noticed a bag lying by the roadside, and, on taking it up, he could perceive, without opening it, that it contained small round objects. "Ah," thought he, "it contains grains of wheat; now I shall also be able to satisfy my hunger." Joyfully he opened the bag, but as dejectedly let it fall again, he exclaimed: "Alas, it contains only—pearls!"

— A Venetian merchant was traveling through the great African desert, in which one can go many miles without finding a tree, a shrub, or a green spot. The heat of the sun has withered, the deep sand covered most living things. He had not taken along a sufficient supply of water; and as his thirst increased, he offered his companions first 1,000, then 10,000 ducats for a drink of water; and at last he made an offer of his whole fortune, which amounted to 30,000 ducats, for but one small cup full of water. But in vain, all the gold he owned was not sufficient

to buy the water needed to keep him from perishing.

— One sharp winter day, so runs a nursery tale, a poor woman stood at the window of a king's conservatory, looking at a cluster of grapes, which she longed to have for her sick child. She went home to her spinning-wheel, earned half-a-crown, and offered it to the gardener for the grapes. He waved his hand and ordered her away. She returned to her cottage, snatched the blanket from her bed, pawned it, and once more asked the gardener to sell her the grapes, offering him five shillings. He spoke furiously to her, and was turning her out, when the princess came in, heard the man's passion, saw the woman's tears, and asked what was wrong. When the story was told, she said, "My dear woman, you have made a mistake. My father is not a merchant, but a king. His business is not to sell, but to give." So saying, she plucked the cluster from the vine and dropped it into the woman's apron.—All good things from God are gifts.

— The godless hold mercies by common favor; believers by covenant title.

— People little think of the marvellous provision required for sustaining the animal creation. Take the myriads of birds. The number of different kinds of birds known to exist is four times greater than that of quadrupeds; but it is the vast number of individuals, all provided for, that most causes our astonishment. Among the Rocky Mountains migrating pigeons are often seen moving in flocks more than a mile broad; and although their speed probably exceeds a mile a minute, three hours are sometimes spent, before the long procession has ended. At the moderate estimate of two pigeons to a square yard, Audubon calculates the number in one such flock to be 1,115,000. How are these myriads fed? And what a lesson it conveys on God's watchful care and kind provision for all his creatures! As an old writer well says, "He that feeds his ravens will never starve his saints."

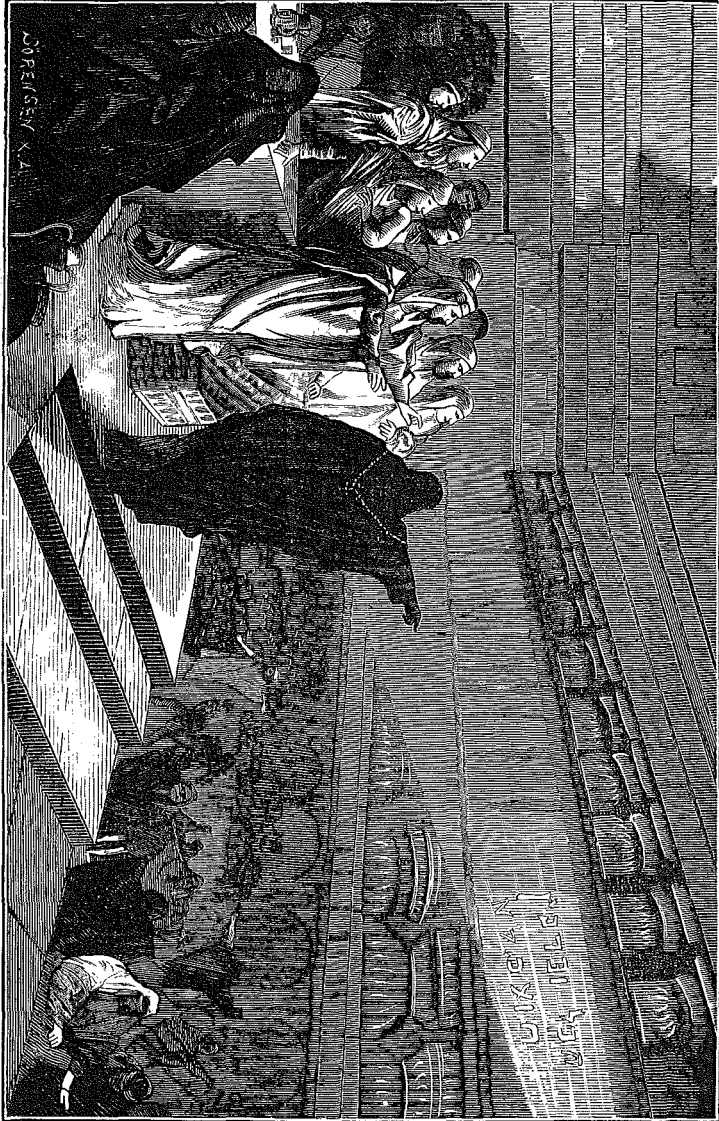
— Cheer up! God is where he was!

— "A penny and Theresa are nothing; but a penny and God are everything," was St. Theresa's motto on founding a grand church.

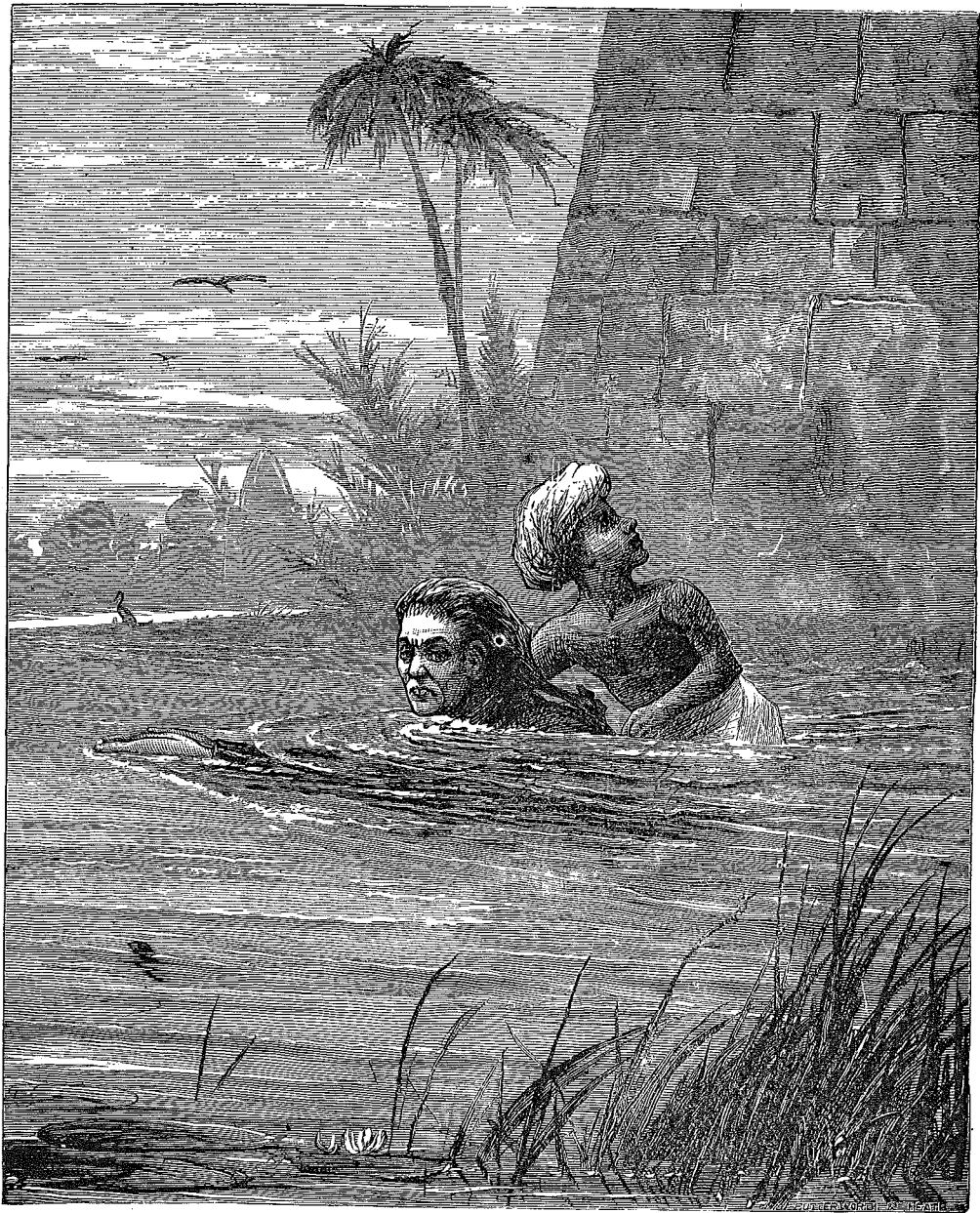
— Duties are ours, events are the Lord's.

— Dr. Carlstadt, a fanatic opponent of Luther, once said in a sermon, that a person who become sick should not use medicine, but only place the matter of his being ill before God in prayer, asking that God's will be done. When Luther heard of this sermon, he remarked, "Then we must not eat, neither, even if we are ever so hungry. But if we may eat when we are hungry, surely also should use medicine when we are ill."

— One evening a wise man was conversing with his friends and overheard one of them say, "I will loose my camel, and trust;" on which the wise man said, "Friend, tie thy camel, and trust!"

Song Beliaqars' giefend.

Baa flugt.

Taterbarnet.

18de Kapitel.

En lang ventetid. — En tuffede forhaabninger. — Ude sov at saule brænde. — Et iventet møde.

Mirjam holdt en lang tid modet oppe ved haabet om et gunstigt svar paa brevet. Det kunde ikke været muligt andet, end at mor Lisbet vilde have medlidenhed med hende. Fru Helman vilde nok gaa i forbøn for hende og bevæge hende dertil. Var det muligt, at Fridoline ikke mere holdt af hende? Hun havde dog græbt saa, da de skiltes. De vilde nok lade hende faa lov til at vende tilbage, og da vilde hun være saa snild og lydlig og arbejde saa flittig, at de aldeles vilde glemme, hvorledes hun tidligere havde opført sig. Bedstemoderen blev gammel, mens Mirjam voksede; hun vilde stadig miste mere og mere af sine gamle kræfter, mens hendes egne stadig vilde tiltage. Hvor gjerne hun skulde arbejde sent og tidlig, forat den bra gamle kunde faa sidde og hvile i sin lænestol. Og den snilde Johan Kapsel! Mirjam havde nu lært at stelle mad; hvorledes vilde hun ikke bare glæde sig ved at lade al den mad, han syntes bedst om. Hun syntes at høre ham sige med sin grove, men venlige stemme: „Ja, mit barn! Saa godt levede vi ikke, da vi var med i den store arme.“ Og doktoren og hans mor — og Josef Svabøet og Ursel og Salome — o hvor herligt det skulde være at se dem alle igjen! Enten hun var vaagen eller hun sov, tænkte hun blot paa Freital og Grünfeld, og haabet gav hendes smaa hender og fødder fart, saa at hun i denne tid var flittigere end nogen sinde med sit arbejde. Hvis hun, som hun haabede, snart skulde forlade gaarden, vilde hun gjerne efterlade sig et saa godt indtryk, som muligt.

Fjorten dage gik. Endnu var der ikke kommet noget svar. Mirjam begyndte at blive urolig. Dog kunde hun tænke sig, at det faldt vanskeligt at faa løst hende fra hendes tjeneste paa Fugleskog; kanske det ogsaa faldt vanskeligt at faa ordnet det med klosteret, og kanske der maatte skrives brede frem og tilbage derom. Men isaafald havde blot et par ord været nok til at trøste hende

til at være taalmodig. Det vilde være nok, om den gamle dame havde skrevet: „Vær taalmodig! Vi har ikke glemt dig!“ Kanske ikke fru Helman endnu var kommen tilbage til sin søn og derfor heller ikke havde kunnet gjøre noget for hende.

Da imidlertid uge gif hen efter uge, kunde Mirjam ikke længere forklare sig denne fuldstændige taushed, og dñb fortvilelse bemægtigede sig hendes unge hjerte. „Hun bliver umulig nu“, sagde forpaktertonen, som i den senere tid havde været mere tilfreds med hende end nogensinde og ikke kunde forklare sig den forandring, som indtraadte.

Stakkars barn! Det var forbi med hendes haab og taalmodighed. Hun talte nu blot uger og dage til vaaren atter kom. „Naar det atter bliver vaar, saa jeg kan sove ude og leve af fisk og rødder, saa rømmer jeg min vei og finder altid veien tilbage til Freital“, sagde hun til sig selv. „I det mindste kan jeg da faa greie paa, om de ikke vil vide mere af mig. Naturligvis maa jeg være meget forsigtig; thi fra klosteret vil man vel kanske lade søge efter mig, og hvis de finder mig, spærrer de mig inde i et fangerum.“ Hun sølte en gysen bære ved tanken herpaa; thi hun havde en følelse af, at indenfor disse trange mure vilde hun gaa tilgrunde.

„Nu, din dovenpels, har du endnu ikke faaet varme paa skorstenen!“ sagde en morgen udpaa vaarkanten den tykke Kathrine til hende, da hun endnu med søvnen i øinene kom ned i kjøkkenet. Hun pleiede altid at sende Mirjam ned i forveien for at gjøre rent og faa gjort op varme; selv laa hun endnu en stund i sin varme seng.

„Ser du ikke, at det nu begynder at brænde?“ svarte Mirjam rolig.

„Ikke ordentlig! Hvorfor har du ikke lagt flere tørre kviste paa varmen?“

„Jeg har taget dem, som var her. Kaspar har ikke samlet flere.“

Det var da dumt! Og idag som vi netop skal have vask og maa have det varmt i bryggerhuset! Kaspar kommer jo heller ikke til at være hjemme idag; han skal til byen. Du faar selv gaa affed og samle kvist. Gaa nu og sant saa meget, som du kan. Men skynd dig! Vær endelig ikke for længe borte!“

Mirjam tog sine træsko paa og gik. Hun vidste godt, at forpagtertonen, hvis hun havde været tilstede, vilde have sendt Kathrine af-

sted; thi at samle tørre kviste var en af dens pligter, og det var blot ved at stikke lidt god mad til Kaspar en og anden gang, at hun fik ham til at udføre dette mindre behagelige arbejde. Men Mirjam tog sig med glæde en tur ud i skoven, hvor hun sølte sig friere og et øieblik var for sig selv. Kulden brød hun sig ikke om, og hun syntes, at det blot var morsomt at faa sig en tur.

Solen var netop staaet op og kastede sine straaler hen gennem granskoven. Mirjam skyndte sig affted, indtil hun tilsidst blev rent forpusten og satte sig ned for at hvile en stund. Men snart begyndte hun at samle tør kvist. Lige i skovkanten var der ikke stort at finde deraf; thi her havde Kaspar taget det meste, som var at finde. Hun maatte længere ind i skoven, og uden at vide det vandrede hun videre og videre, indtil hun kom til den anden kant af granskoven og havde foran sig en skov af eg- og bøgetrær. Trærne havde endnu ikke faaet løv, sneen laa delvis bortover, men paa de første bare flekker havde vaarblomstene begyndt at spire frem. Nu glemte Mirjam aldeles, at hun skulde samle kviste og tænkte heller ikke paa den straffetale, hun vilde faa høre, naar hun kom hjem. Hun gav sig til at plukke blomster og frydede sig ved den ensomhed, som ganske vilde have forkrækket en anden ung pige. Og glad og fornøjet som hun var, begyndte hun at isemme en af sine taterfange.

Hun havde neppe sunget første vers tilende, før hun til sin store forbauselse hørte en stemme ikke langt borte istemte sangens andet vers. Hvad hun hørte, gjorde saadant indtryk paa hende, at hendes hjerte begyndte at banke saa voldsomt, som det neppe nogengang tidligere havde gjort. Halvt sanseløs skyndte hun sig i den retning, hvorfra stemmen lød, og fik paa afstand øie paa en svag blaalig røg, som steg op mellem de nøgne træer. Hun hørte ikke længere nogen sang, men straks efter lette fodtrin, som skyndsomt nærmede sig, og da hun var kommen rundt en stor klippeblok, befandt hun sig pludselig ansigt til ansigt med en ung gut.

Et øieblik blev de staaende og stirre paa hverandre. Da lød med engang fra deres læber: „Mirjam! — Zaki!“

I dette øieblik var baade Fuglestog og Grünfeld og Frettal glemt; hun tænkte ikke mere paa deres beboere, end om hun aldrig

hadde hørt om dem. Haand i haand med Zaki vandrede hun henigjennem skoven i stille lykkeligheit uden at spørge hvorhen. Hun var ikke længere tjenestepigen paa forpagtergaardten, ikke længere det forældreløse barn fra klosteret, ikke længere fru Helmans elv eller Fridolines veninde, — hun var nu bare taterpige.

Røgkysterne blev snart mere synlige, og pludselig naaede de frem til en aaben plads i skoven. Hvad Mirjam her saa, gjorde, at hun troede sig henjat i sin barndoms dage. Hun havde foran sig en taterleir; men den bande, som havde leiret sig her, maatte være meget større end den, hun tidligere havde vandret sammen med. Flere vogne var fraspændte; hestene fik nyde friheden og tumle sig omkring, og midt paa pladsen var reist flere telte, hvorfra endel nysgjerrige hoveder kom stikkende frem. Udenfor tumlede sig en flok lillede børn med langt, uordentlig haar; de legede med nogle magre hunde.

Ved indgangen til et af teltene sad en gammel kone og redte haaret paa en ung smuk pige, mens denne sagte bevægede sin tamburin og lod dens smaa klokker ringe. Et stykke fra teltene brændte et stort baal, omkring hvilket mændene laa og hvilte sig, og flere dampende kjedler viste, at man snart skulde holde maaltid. Nogle unge gutter hamrede larmende paa en kjedel, som de skulde gjøre istand, mens andre holdt paa at flette furve.

Da Mirjam nærmede sig, stansede alle sit arbejde og betragtede hende med mistroiske øine. Men Mirjam lod sig ikke forkrække; hun fulgte efter Zaki hen til det store baal, hvor en af mændene, da de nærmede sig, reiste sig halvt op for bedre at kunne betragte hende. Han var ikke ung længere, og trods hans slidte klæder var der ved hans væsen noget bydende, hvori han adskilte sig fra de andre.

„Hvem er det, du der kommer med, Zaki?“ spurgte han.

„Seg har fundet en tabt søster“, svarte den unge gut. „Dette er Mirjam, Zamoras datter.“

(Fortsættes.)

Kong Beltsazars gæstebud.

(Med billedet.)

Babels konge Beltsazar har gjort et gæstebud for sine stormænd. Under dette befaler han, at de guldtar, som han havde taget fra templet i Jerusalem, skal føres frem, og i sin gudsforagt vover han tilligemed sine stormænd at drikke af de hellige kar.

Da saaes i samme stund fingre af en menneskehaand, som paa væggen i kongens palads skrev nogle ord, som kongen ikke kunde forstaa. Beltsazar forfærdedes saa ved dette syn, at han skiftede farve, og hans knær skjalv. Han maatte vide, hvad denne skrift havde at betyde; alle hans vise blev ført ind, men ingen kunde tyde den. Da blev tilsidst profeten Daniel ført ind. Ja, han kunde tyde den, thi det var hans Gud, som havde skrevet ordene, og der stod: Mene mene thekol upharsin, hvilket Daniel tyder saa: Dine dage er talte, du er veiet og funden for let. Herrens straf skulde snart ramme den ugudelige konge, og skriften talte sandhed: I samme nat blev Beltsazar, Babels konge, ihjelslagen.

Billedet viser det sieblit, da Daniel er hentet ind til kongen og tyder den hemmelighedsfulde skrift, som er at se et stykke oppe paa væggen.

Det er farligt at spotte den levende Gud.

En faarehyrde.

(Med billedet.)

Han skammer sig ikke ved Kristi evangelium. Han har taget sit nye testamente med ud i marken for at læse om den Herre Jesu liv.

Kunde vi blot som ham alle lære ikke at skamme os ved Kristi evangelium! Skulde det virkelig være saa, at vi skulde skamme os ved, at man fandt os læsende i Herrens ord! Skulde vi ikke ville lade folk vide, at vi var Jesus kjær og gjerne vil være hans børn!

Tænk over nogle ord, som Jesus engang udtalte, medens han vandrede her nede paa jorden: „Thi hvo, som skammer sig ved mig

og mine ord iblandt denne utro og syndige fleg, ved ham skal og menneskens søn skamme sig, naar han kommer i sin faders herlighed med de hellige engle,“ Marc. 8, 38.

Har han fortjent, at vi skal skamme os ved ham? Tænk, hvorledes han led haan og spot for vor skyld! Tænk, hvilke smerter han maatte lide for at frelse os! Tænk, hvorledes han døde paa korset for vor skyld! Synes du virkelig, at han har fortjent, at vi skal skamme os ved ham?

Jesusbarnet.

Sille Sigrid sagde: „Jeg kan ikke forstaa, at Guds søn virkelig har været her nede paa jorden. Tænk at han virkelig har været en saadan liden gut som dig.“

„Ja, det er rart at tænke paa,“ svarede hendes broder Alfred. „Tror du, at han lo og legede, dengang han var saa liden som mig? Jeg synes, at han altid maa have sidet stille og bare tænkt og tænkt hele tiden.“

„Nei det gjorde han vist ikke,“ sagde moderen, „han var vist ganske som andre smaabørn, blot at han intet usifteligt gjorde. Bibelen fortæller, at han voksede ganske som os og lærte, ligesom I gjør. Rigtignok fortæller den ikke utrykkelig, at han lo og legede, men det gjorde han sikkerlig. Men én ting beretter den os, og det er: at han adlød sin fader og moder.“

„Da kan vi ligne ham i det! Kan vi ikke det?“ sagde Sigrid, „jeg vil prøve paa at ligne Jesus.“

„Og jeg ogsaa,“ sagde Alfred. „Jeg gad vide, om det var vanskeligt for ham at være god; det er virkelig ofte vanskeligt for mig.“ „Jeg tænker ikke, at det var saa for ham; thi han havde et helligt hjerte. Men eders er saa fuldt af synd, og maa blive nyt ved Guds hjælp. Ved ham om at hjælpe dig til at blive god, saa skal du nok se, at det vil blive lettere for dig, min kjære gut.“

Dnl. paa gaarden i nr. 33.

Søvn.